

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968281696/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

i Skovene og de mindre bekendte Egne mod Vest; men da han nu ved sit Samliv med Fulton allerede havde faaet denne meget kjær og nødig vilde undvære hans Selskab, saa foreslog han ham at følge med paa denne Reise, der, som han sagde, ikke vilde vare ret længe; thi før Begyndelsen af November Maaned vilde han igjen være i Philadelphia.

Det kunde synes besynderligt, at Barlow allerede saaledes i de første Uger vilde drage Fulton bort fra de Kunstøvelser, som denne nu, efter hans egen Tilskyndelse havde begyndt paa. Men da Fulton efter nøiere Overveielse havde besluttet at lade Portraittegningen fare og at blive Landskabsmaler, saa meente vel Barlow, at hans unge Ven gjorde vel i at see de Rigdomme, som Amerikas Natur frembyder. Dette var ogsaa den Grund, han fornemmelig anførte, da Fulton, uagtet han selv havde Lyst til denne Reise, yttrede nogle Betæneligheder med Hensyn til den Tidsspilde, den vilde medføre.

Det var henimod Enden af September Maaned, da en af disse Regnstorme havde udrasot, hvorved Luften svaldes, og hvorefter Høsten først antager den stille varige Charakter, der i disse Lande udmærker den, at de to Venner begyndte deres Udflugt imod Vest.

Det er især paa denne Aarstid, at Pennsylvaniens Skovnatur viser sig i sin skønneste Glands, og selv Luften er da paa disse Steder saa klar og gjennemsigtig, at man har sammenlignet Pennsylvaniens Efteraarshimmel med den, som man ellers er vant til at see ved Nilens Bredder.

Da Barlow og Fulton forlode Philadelphia, var dog Aarstiden endnu ikke saavidt fremrykket, at Skoven

havde smykket sig med sin fuldstændige Efteraarsdragt. Kun Valbirken, der er det af Amerikas Træer, som tidligst klæder sig i sin Høstklædning, prægede alt med sine røde Blade; den øvrige Skov havde endnu sit grønne Udseende, og uagtet Luften var meget svalere end før, saa var den dog endnu temmelig varm, saalænge Solen viste sig over Synskredsen.

Da Barlow saasnart, som muligt, ønskede at naa de Egne, hvor Naturen endnu kunde sees i sin vilde og eensomme Herlighed, saa dvælede de ikke længe i Egnen omkring Philadelphia, men droge hurtig forbi de adspredte Landhuse, de smilende Frugthaver, de eensformige Poppelalleer, de mangfoldige smaa Landsbyer, der ligesom dannede Overgangsled mellem de egentlige Byer og det fjærne eensomme Skovliv, og de standsede ikke, før de omsider havde naact Bredden af Susquehannah, hvor Colonisternes Boliger dengang kun vare faa, og hvor man kunde vandre flere Mile, uden at Øxens Slag eller den opstigende Røg mindede om, at noget Menneske boede i Nærheden.

Vi gjenfinde dem nu paa en stille Aften, siddende paa en Høi midt inde mellem de blaae Bjerge, noget ovenfor det Sted, hvor Juniata forener sine Vande med Susquehannah. Nedenfor den Høi, hvor de sadde, var en stor Deel af Skoven afbrændt og Egnen ryddet, saa der aabnede sig en Udsigt mellem Bjergene ned til Floden. Paa de andre Sider stod endnu den vilde Urskov uantastet; der knejsede Acaciatræet, Egen, Asken, Bøgen og det vilde Castanietræ i deres Sommerklædninger, skjøndt vel enkelte Blade vidnede om den Forandring, der snart